

Arrest

nr. 149 358 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota als volgt weergegeven:

“Op 22.10.2009 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire regularisatie (9bis Vreemdelingenwet) in.

Op 18.11.2009 werd de aanvraag 9bis negatief afgesloten met een beslissing van de stad Hasselt tot niet in overwegingneming (bijlage 93), omdat uit de woonstcontrole bleek dat betrokkene niet op het opgegeven adres verbleef.

Op 04.02.2010 diende betrokkene een tweede aanvraag 9bis in.

Op 17.04.2012 werd de tweede aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard.

Op 25.04.2012 werd aan betrokkene de beslissing tot onontvankelijkheid inzake 9bis alsook een bevel om het grondgebied te verlaten – model B (bijlage13) betekend.

Op 18.05.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag 9bis in.

Op 09.07.2012 diende betrokkene een aanvraag tot medische regularisatie (9ter) in.

Op 19.07.2012 werd deze aanvraag tot medische regularisatie afgesloten met een beslissing van onontvankelijkheid.

Op 30.07.2012 werd de beslissing van onontvankelijkheid inzake 9ter alsook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend aan betrokkene. Die dag werd tevens het identificatieformulier van Sefor voor de opvolging van de terugkeer ingevuld.

Op 27.08.2012 diende betrokkene een tweede aanvraag 9ter in.

Op 09.10.2012 werd de tweede aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard.

Op 11.10.2012 werd ook de derde aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard.

Op 17.10.2012 werd aan betrokkene de beslissing tot onontvankelijkheid inzake 9bis, de beslissing tot onontvankelijkheid inzake 9ter alsook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13) betekend. Die dag werd nogmaals het identificatieformulier van Sefor voor de opvolging van de terugkeer ingevuld.

Op 08.11.2012 diende betrokkene een vierde aanvraag 9bis in.

Op 19.03.2013 werd deze vierde aanvraag 9bis onontvankelijk verklaard.

Op 22.03.2013 werd de beslissing tot onontvankelijkheid inzake 9bis betekend aan betrokkene.

Op 13.05.2013 diende betrokkene een vijfde aanvraag 9bis in.

Op 06.08.2013 werd de vijfde aanvraag 9bis negatief afgesloten met een beslissing van de stad Hasselt tot niet in overwegingneming, omdat uit de woonstcontrole bleek dat betrokkene niet op het opgegeven adres verbleef.

Op 11.09.2013 diende betrokkene een zesde aanvraag 9bis in. Die dag werd aan hem door het stadsbestuur van Hasselt een attest van inontvangstname (bijlage 3) betekend.

Op 18.01.2014 werd er voor betrokkene een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie van zone Hazodi wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen en verdachte handelingen. Die dag werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies) betekend. Hierna werd betrokkene overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Op 20.01.2014 werd een bijlage 13sexies (inreisverbod) betekend aan betrokkene. Deze bijlage 13sexies vormt de bestreden beslissing.

Op 21.01.2014 werd per brief contact opgenomen met de Indische ambassade, teneinde en reisdocument te bekomen voor betrokkene.

Op 30.01.2014 diende betrokkene bij de Raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg van en te Hasselt een beroep in tegen zijn vasthouding.

Op 04.02.2014 verklaarde de Raadkamer het beroep ongegrond.

Op 06.02.2014 werd de zesde aanvraag 9bis van betrokkene negatief afgesloten meteen beslissing van onontvankelijkheid.

Op 07.02.2014 werd deze negatieve beslissing inzake 9bis betekend aan betrokkene.”

Het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat de verwerende partij verzoeker oplegde op 18 januari 2014 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/01/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod./ Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 18/01/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Gezien betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en hij geen officieel adres België heeft bestaan het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

2.1. Onder het kopje *"1. Met betrekking tot het eerste en enige middel: Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de principes van redelijkheid en proportionaliteit"* wordt het volgende aangebracht:

"Dat verzoeker op 11.09.2013 in het bezit werd gesteld van een bijlage 3 naar aanleiding van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker om deze reden geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de Franstalige kamers van de Raad van State namelijk bij verschillende gelegenheden stelden dat elke afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangende regularisatie-aanvraag een schending inhouden van de formele motivatieplicht. (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk het beginsel van behoorlijk bestuur moet respecteren en een beslissing moet nemen op basis van alle elementen in het dossier.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Het gegeven dat verzoeker op 11 september 2013 in het bezit gesteld werd van een attest ten bewijze van een inontvangstname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maakt niet dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft, maakt de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet ongedaan en heeft niet als gevolg dat hij geen uitvoering diende te geven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten. Dat verzoeker anders aanneemt maakt niet dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. Onder het kopje *"2. Met betrekking tot het tweede middel: Schending van het artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel"* betoogt verzoeker als volgt:

"Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verdergezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen².

Dat verzoeker bovendien genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt. De bestreden beslissing maakt geen enkel gewag van een dergelijk onderzoek, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.”

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Verzoeker toont met het bewijs van identiteit van zijn Belgische zus niet aan dat hij met haar een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen, waar naast affectieve banden ook een band van afhankelijkheid dient te worden aangetoond (cf. arrest EHRM Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003). In casu toont verzoeker nergens een affectieve band aan met zijn zus, laat staan elementen die wijzen op een vorm van afhankelijkheid van haar, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bestreden beslissing motiveert aangaande het gezinsleven met zijn zus. Een schending van artikel 8 EVRM en de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.7. Verzoeker licht niet nader toe op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel schendt, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA